

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **V. T. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké police**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. CPR-26561-2/ČJ-2016-930310-V234, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 5. 2017, č. j. 36 A 5/2017 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla shora označený rozsudek Krajského soud v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, č. j. CPR-26561-2/ČJ-2016-930310-V234. Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl její odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 22. 9. 2016, č. j. KRPA-285246-34/ČJ-2016-000022, jímž jí bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to na základě § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že správní orgán nepochybil, když nepřerušil správní řízení z důvodu vedení soudního řízení o žalobě proti zrušení trvalého pobytu stěžovatelce. Zmíněné žalobě nebyl totiž přiznán odkladný účinek a § 64 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dává správnímu orgánu pouze možnost, nikoli povinnost řízení přerušit. Krajský soud dále nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z těchto důvodů shledal žalobu nedůvodnou,

a proto ji zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatelka namítla, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Současně namítla, že krajský soud nesprávně vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, ve kterých chybí zdůvodnění délky doby, po níž stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s napadeným rozsudkem plně ztotožňuje, a odkázal rovněž na své rozhodnutí. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[6] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, jak namítla stěžovatelka. V žalobě byly uplatněny dvě námitky (námitka, že správní orgán měl řízení přerušit, a námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného). S oběma námitkami se krajský soud vypořádal, rozsudek proto nepřezkoumatelný není.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přezkoumatelné, co se týče odůvodnění doby, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[8] Stanovení doby, po kterou nelze cizinci povolit vstup na území, je podstatnou součástí výroku rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců stanoví v § 119 odst. 1 písm. c), že pro zde uvedené případy lze dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území, stanovit až na 3 roky. Toto ustanovení tak zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 2 As 19/2004 - 92, publikovaný pod č. 430/2005 Sb. NSS, srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79; všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 1 As 105/2010 - 73, a ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79).

[9] Správní orgán prvního stupně stanovil dobu, po níž nelze cizinci povolit vstup na území členských států Evropské unie, na 18 měsíců, tj. přesně uprostřed zákonného rozmezí. Délku této doby odůvodnil tím, že na území České republiky stěžovatelka pobývala

pokračování

neoprávněně od 16. 6. 2016 do 27. 7. 2016, ačkoli jí byl rozhodnutím ze dne 12. 10. 2015, č. j. OAM-1564-10/ZR-2015, zrušen dlouhodobý pobyt a stanovena lhůta k vycestování v délce 20 dnů od právní moci daného rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán tak v daném ohledu přihlížel k tomu, že stěžovatelka nerespektovala rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu a v něm určenou lhůtu k vycestování, a k délce období, po kterou stěžovatelka dané rozhodnutí nerespektovala. Dále prvostupňový správní orgán zohlednil, že stěžovatelka nerespektovala ani rozhodnutí norských orgánů o vyhoštění a dvouletém zákazu vstupu na území od 22. 2. 2015 do 22. 2. 2017, pro které byla stěžovatelka v schengenském informačním systému vedena jako nežádoucí osoba, které má být odepřen vstup na území členských států schengenského prostoru. Na druhou stranu správní orgán přihlížel k tomu, že stěžovatelka se dopustila protiprávního jednání poprvé.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že není pravdou, že by své rozhodnutí správní orgán neodůvodnil konkrétními skutkovými okolnostmi, jak namítla stěžovatelka.

[11] Zcela nepodložená je námitka, že se při ukládání správního vyhoštění správní orgán přezkoumatelně nezabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, jak mu přikazuje § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně totiž uvedl, že stěžovatelka je schopná se o sebe postarat sama. V České republice žije sama, nemá zde žádné příbuzné ani známé. Je vdaná a její manžel žije ve Vietnamu. Mluví vietnamsky a naopak nemluví česky. Správní orgán prvního stupně tak neshledal, že by se správní vyhoštění soukromého a rodinného života stěžovatelky mohlo dotknout v takové míře, která by bránila vyhoštění.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v tom, že ani rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné.

[13] Především je třeba uvést, že v odvolání stěžovatelka namítla výhradně to, že správní orgán prvního stupně dle jejího názoru pochybil, když nepřerušil správní řízení. K odůvodnění doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stěžovatelka v odvolání nic nenamítla. Žalovaný se i přesto k dané otázce vyjádřil a uvedl, že prokázané protiprávní jednání stěžovatelky odůvodňuje stanovení doby 18 měsíců, po kterou stěžovatelce nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Jde o dobu, která je uprostřed zákonného rozmezí, což je dle žalovaného v souladu s rozhodovací praxí správních orgánů v daných případech. Odůvodnění žalovaného, který v dané otázce v rámci přezkumu odvoláním napadeného rozhodnutí přezkoumával soulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy, k čemuž odvolací orgán přistoupil z úřední povinnosti na základě § 89 odst. 2, věty první, správního řádu, nikoli na základě odvolacích námitek, bylo více než dostatečné.

[14] Žalovaný se vyjádřil i k zásahu do soukromého a rodinného života, i když stěžovatelka v daném směru žádné námítky v odvolání neuplatnila. Shrnul, že stěžovatelka v České republice pobývala několik let, ale nevytvořila si zde takové vazby, které by jí bránily ve vycestování do Vietnamu, s nímž vazby neztratila. Uvedl, že ani ekonomické poměry stěžovatelky, které byly zjišťovány, vyhoštění nebrání.

[15] Rozhodnutí žalovaného se vyjádřilo jak k době, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území, tak i k dopadu do soukromého a rodinného života. Navíc rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek, což je nutno zohledňovat i při zkoumání přezkoumatelnosti správních rozhodnutí a při prověřování, na jakých důvodech správní rozhodnutí stojí. V daném ohledu je nutno brát v potaz obě správní rozhodnutí v jejich komplexu.

[16] Nejvyšší správní soud může uzavřít, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že rozhodnutí správních orgánů nejsou nepřezkoumatelná, jak namítla stěžovatelka. Přezkoumání úvah správních orgánů se v žalobě ani v kasační stížnosti stěžovatelka nedomáhala.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[18] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval. S ohledem na skutečnost, že nynější věc patří dle § 56 odst. 3 s. ř. s. mezi věci projednávané přednostně, rozhodl Nejvyšší správní soud rovnou o samotné kasační stížnosti. Tím pozbylo smyslu rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku, jelikož efekt takového rozhodnutí by trval jen do rozhodnutí o samotné kasační stížnosti.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu